

svundet, saa stor en Interesse er der for at se det Blad — maaske ogsaa somme Tider for at fjerne det, saaledes at andre ikke skal faa den at se; i hvert Fald kan man ikke længere finde den paa Boghylden. (Christmas Møller: Hvor er den Interesse?). Den er i højeste Grad i Venstre. Men vi iagttager ogsaa, vi iagttager alt med en vis Interesse, ligesom de Herrer gjorde overfor Bolschevismen indenfor vor Lejr. Jeg ser de Herrer sidde og studere dette Blad — ja, i de sidste Dage har ogsaa Kristeligt Dagblad været stærkt studeret.

Nu har de Herrer deres Periode, nu gælder det om, at de kan sætte Samfundshensynet over den snævre, blinde, ensidige Klassepolitik. Kan de ikke det, saa brister det borgerlige Samarbejde, som de kalder det — det kunde have bristet i Gaar —, det brister om 14 Dage eller om 3 Maanedere eller til Foraaret, saa er det for dømt, saa kan det ikke holde. Lad os nu se, om Venstre tør tage Kampen op! Hidtil har jeg ikke set det, hidtil har jeg set en frygtagtig, fejj Vigen tilbage overfor denne Bevægelse, Forsøg paa halvvejs at tilfredsstille den, og nu vil vi i de kommende Dage faa at se, naar Venstres Rigsdagsmænd skal ud til Vælgermøder, og vi vil faa det at se i Pressen, at de bortfortolker de klare Ord i den Dagsorden, de stemte for i Gaar; de vil fortælle, saaledes som „Aalborg Amtstidende“ skriver, og som det ærede Medlem Hr. Hedegaard sagde til sine Vælgere i Sønder Vinge, at de fremdeles er skarpe Modstandere af Importreguleringen, at den hurtigst muligt skal ophæves, at de ikke vil tage Hensyn til Industrikrisen og Erhvervskrisen i det hele taget. Men det er, hvad jeg kalder politisk Falskspilleri, som meget hurtigt vil gaa sin retfærdige Skæbne i Møde.

Her maa jeg maaske sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Rode, og jeg kan sige, som jeg antydede før, at jeg synes, der ogsaa i Deres Lejr er kommet en lille Tendens frem i den Retning, jeg talte om før. Jeg vil meget anbefale, at det radikale Venstre lærer af det danske Socialdemokratis Historie i Sammenligning med det norske Socialdemokratis Historie at tage fast paa Brændælden i Stedet for at tage valent paa den, saa de ikke brænder sig, men at de overvinder den og faar den til at visne. Jeg vil meget anbefale dette som den eneste kloge og rigtige Politik, ogsaa hvis et Samarbejde i Fremtiden, eventuelt under Regeringsvilkaar, skal finde Sted mellem Radikale og Socialdemokrater, enten det nu bliver en

ren Regering af den ene eller den anden Farve, eller det bliver en blandet Regering. Skal et saadant Samarbejde finde Sted, maa det nødvendigvis have en bred Basis, deri har det ærede Medlem Ret, men denne Bredde skal netop vise sig i, at dette Samarbejde loyalt omfatter baade By og Land, Byerhverv og Landbrug — det er Betingelsen, ellers kan vi ikke gaa til et saadant Samarbejde.

Det ærede Medlem Hr. Rode var betænkelig ved Valg i dette Øjeblik, han mente ikke, det var heldigt. Ja, det kommer jo an paa, hvordan man ser paa Udviklingen. I og for sig er jeg principielt enig med ham, og baade vort Partis ærede Finanslovdorfer (L. Rasmussen) og vort Partis højtærede Formand i Gaar har hævdedet, hvad der ogsaa er min Opfattelse, at det i sig selv naturlige og bedste er, at den 4-aarige Valgperiode forløber normalt, at hvert Parti eller enhver Koalition kommer til paa sit Program efter Vælgernes Villie og gennemfører sit Program eller lader være at gøre det — og saa møder til Godkendelse eller Fordømmelse ved næste Valg og derefter holder op eller fortsætter, efter som nu Valgets Resultat bliver. Det er det naturlige og normale. Men jeg indrømmer, det siger jeg til det ærede Medlem Hr. Rode, at i Øjeblikket er der en Stemning i mit Indre, og jeg tror en berettiget og naturlig Stemning, en Sans for Renhed og Retfærdighed, der gør, at jeg synes, at jo hurtigere det Regimente, som tog Styret i 1920 — under de Forhold og med de Midler —, jo hurtigere det falder, des mere gør den Nemesis, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode omtalte, sin Gerning. Og jeg synes, at aldrig er der noget frydefuldere Syn, end naar Nemesis gør sin Gerning; jeg synes ikke, der er noget mere højmoralsk. Det er det eneste, der i Virkeligheden bringer Mennesker til at blive nogenlunde skikkelige, det, at der er noget, der hedder Nemesis, at som man saar, skal man ogsaa høste. Aldrig er der noget, der glæder mig saadan — og jeg synes med Rette, og jeg synes ogsaa: i Retfærdighedens Navn —, som naar jeg ser Slynkler og Hyklere blive dyppet i deres eget Fedt, og jeg synes, det er det mest moralske, der sker paa denne umoralske Jord, og det er, som sagt, det eneste, der lærer Folk ordentlig Moral.

Og de, der gik til Valg paa Flensborg-Kampagnen, de, der godkendte Internationaliseringsplanerne, de, der brugte nogle Strejker og deres Virkninger, som Social-